

Rendsburg

22.4-20.5. 2019

Työssäoppimisjakso sähkö- ja automaatiotekniikan alalla.

Hei.

Tässä raportissa kerron työssäoppimisjaksostani Saksassa. Pysin myös sisällyttämään tähän joitakin vinkkejä käytännön asioista tuleville ulkomaanjaksolle lähtijöille.

Koostin raporttini pitämästäni päiväkirjasta, jota kirjoitin muutaman päivän välein Saksassa ollessani. Kirjoitin asioista hyvinkin yksityiskohtaisesti ja juuri sen päivän fiiliksissä, joten materiaalia on paljon. Kyseinen päiväkirja ei kuitenkaan sovi julkaistavaksi sellaisenaan, joten tämä raportti on hivenen suodatettu tiivistelmä siitä.

Ensimmäinen viikko

Jaksoni alkoi tietty lennolla Helsinki-Vantaalta Hampuriin. Kaikki meni odotetusti. Ihan normaali lento. Nykyään ei ilmeisesti tarkasteta henkilöllisyyttä missään vaiheessa, ainakaan jos teet itse check-inin myös laukullesi. Tämä hieman ihmetytti.

Hampurin kentälle päästyäni hyppäsin junaan, jolla matkustin Hampurin päärauta-asemalle. Jätettyäni matkatavarani säilytykseen suuntasin junalla kohti reeperbahnia. Kadut olivat tyhjillään, sillä olinhan liikkeellä pääsiäismaantaina ennen puoltapäivää. Mitä nyt muutama koditon heräili kadun laidasta ja pari

jalkapallojoukkuetta mölysi terassilla. Ilmeisesti ihan perus meininkiä siellä suunnalla. Onnekseni viereisellä torilla oli juuri alkanut Garden Love-festivaali. Tarjolla oli puutarhatuotteita sekä paljon ruokaa ja juomaa. Tässähän kuluu muutama tunti mukavasti!

Jatkoin matkaa suunnitelmani mukaisesti bussiasemalle. Flixbus-yhtiöllä oli ohjeena olla laiturilla 15min ennen bussin lähtöä. Olin reilusti etuajassa ja bussikin oli vielä lähes tunnin myöhässä. Tuli ainakin bussiasema tutuksi. Bussi viimein saapui ja laukut sullottiin yllättävän pieneen tavaratilaan. Olin varannut bussista paikan jo etukäteen. Varasin paikkani aivan bussin etuosasta yläkerrasta parempien maisemien ja jalkatilan vuoksi. Jouduin häätämään jonkun paikaltani.

Näihin busseihin ei tarvitse välttämättä paikkalippua, joten ihmiset istuvan mihin tykkäävät. Pidä puolesi, mikäli olet paikan ostanut!

Matka Hampurista Rendsburgiin meni todella nopeasti. Taisin pilkkiä lähes koko matkan. Kerkesin kuitenkin näkemään pelloilla muutaman peuran ja kattohaikaran. Maisemat tosiaan ovat pohjois-saksassa melko itseään toistavia. Peltoa pellon perään ja välissä pieniä kyliä. Kylät ovat kyllä kauniita paikkoja, mutta enemmän tai vähemmän kopioita toisistaan. Saksassa on ollut ilmeisesti aika tiukka asemakaava näiden kylien rakentamisen aikaan. Nykytilanteesta en osaa sanoa.

Sattumalta heräsin juuri sellaisessa kohdassa, että Rendsburgin massiivinen yli 60 metrissä kulkeva rautatiesilta osui silmiini. Se oli ainoa maamerkki minkä tiesin etukäteen tästä kaupungista. Perillä siis.

Bussipysäkiltä oli lyhyt matka majoitukseeni. Vuokranantaja lähetti minulle etukäteen viestin, että avaimen voisin noutaa pyörävarastosta viereiseltä kadulta. Sain ovikoodin sinne ja avain löytyi. Ihan toimiva systeemi. Asumuksessani oli 4 pientä huonetta. Näiden neljän huoneen kesken on jaettuna kaksi kylpyhuonetta sekä yksi keittiö. Ainoa hankaluus tässä oli se, että jääkaapissa tila on melko rajallinen.

Kellarista löytyi pari pesukonetta ja kuivasrumpua. Näitä sai asukkaat käyttää veloitukselta. Omat pesuaineet pitää tosin olla. Kuvassa alla münzstraße, jolla asunto sijaitsee.

Saavuिन kohteeseen maanantaina ja töiden oli määrä alkaa vasta keskiviikkona. Pari päivää aikaa tutustua ympäristöön. Rendsburg on melko pieni kaupunki, jossa ei tapahdu paljoakaan. Itselle Helsinkiläisenä kaupunki vaikutti todella hiljaiselta paikalta. Pienen kävelymatkan päästä löytyi ruokakauppoja, jotka eivät tosin olleet auki pääsiäismaanantaina. Välittömässä läheisyydessä sijaitsi Zum Leuchtturm(majakka) pubi, jossa tuli silloin tällöin käytyä. Mukava paikka. Tiistaina oli vuorossa retki kanavan rantaan. Rendsburgin läpi kulkee Kielin kanava. Muutaman kilometrin päässä sijaitsi paikallinen erikoisuus, maailman

pisin penkki. Mittaa tällä penkillä on puoli kilometriä. Siinä istuessa oli mukava katsella kanavalla kulkevia laivoja.

Sain tiedon, että minun tulisi mennä keskiviikko aamuna tapaamaan paikallista opettajaa täkäläiselle ammattikoululle. Koulu sattuu sijaitsemaan 100 metrin päässä asumuksestani. Opettaja ei juurikaan puhunut englantia, mutta hän sai kuitenkin kerrottua, että hän vie minut tutustumaan työpaikkaani. Työpaikkaohjaajani ei kuitenkaan ollut paikalla toimistollaan, joten hänen sihteerinsä otti yhteystietoni ylös, jotta voisivat soittaa minulle myöhemmin iltapäivällä. Soittivat muutaman tunnin päästä ja kertoivat tulevansa hakemaan minut koulun pihalta kello 6 aamulla.

Mielessäni kolkutti saksalainen täsmällisyys ja tarkkuus, joten pääsin mennä jo hyvissä ajoin 15 vaille 6 paikalle, etten missään nimessä myöhästyisi. Aikaa kului ja odotin ja odotin. Muutamaa puhelua ja pahoittelua myöhemmin sain ohjeen, että minun tulisi kävellä suoraan kohteeseen. Matkaa ei ollut kuin 1 kilometri kuitenkaan. Päästyäni paikalle kello oli lähemmäksi 8. Ei ihan vakuuttanut tämä saksalainen täsmällisyys! Paikalla oli kaksi asentajaa ja kaksi maalaria. Ainoastaan toinen asentajista puhui edes välttävää englantia. Kertoivat minulle heti alkuunsa, että tänään heillä ei oikein ole töitä minulle. Siinä sitten päivä kului seisoskellessa ja ojentaessa peri valaisinta. Päästivät minut kotiin 8 tunnin jälkeen, mutta itse he jäivät tekemään 10 tuntisen päivän. En ymmärtänyt tätä, sillä siihen työhön kuluisi ehkä 2 tuntia maksimissaan ja he

käyttivät siihen 10 tuntia. Tämä kuulemma oli erikoinen päivä.

Kyseessä oli teleoperaattorin myymälä, johon tuli asentaa noin 40 spottivaloa katossa oleviin kiskoihin.

Ensimmäisen työpäivän jälkeen oli melko surkeat fiilikset työpaikastani. Ehkä se siitä paranee... ja näin lopulta kävikin. Perjantai kului remontoidessa vanhaa

omakotitaloa. Osa sähköistä tehtiin uusiksi. Iha hirveästi en taas päässyt tekemään, sillä englannin kieli ei ollut kovinkaan hyvällä tasolla heillä, kenen kanssa työskentelin.

Viikonloppuna oli vuorossa päiväreissu Kieliin, läheiseen satamakaupunkiin. Junalla noin puoli tuntia. Kiel näytti mukavalta paikalta. Olin jokseenkin väsymyksen kourissa, joten reissu meni ehkä hivenen ohi minulta. Ei se mitään, sillä tulisimme kuitenkin palaamaan vielä tänne.

Ensimmäisen viikon fiilikset olivat hieman hämmentyneitä. Toivoin totisesti, että työpaikallani pääsisin tekemään enemmän.

Toinen viikko.

Toinen viikko kului melkeimpä kokonaan eiderstraßella. Siellä oli hommana tehdä kaikki sähköt uusiksi. Talo oli 80luvulla rakennettu kivitalo.

Harmittaa, että tuo auton ovi jäi kuvaan. Työtavat olivat erilaisia kuin suomessa, suojavaarusteista puhumattakaan. Yksi kaveri piikkasi koko päivän kiviseinään roiloja ilman mitään suojavaarusteita. Itse kun sain tämän tehtävän, niin pyysin ensi töikseni suojalaseja. Niiden löytämiseen kului noin puoli tuntia. !

Schl.

FLNR

Edellisen sivun kuvassa näkyy tapa, jolla tämä remontti tehtiin. Kojerasiat kiinnitettiin laastilla. Tämä oli minulle uutta. Kiinnitin koko talon kojerasiat ja jälki oli hyvää. Ei ollut kovinkaan vaikeata, mutta jotain uutta. Havaitsin jännän seikan, tässä talossa keittiö on uusittu kahteen otteeseen. Eihän siinä mitään, mutta vanhat laatat on jätetty paikoilleen aina uusien alle.

Viikonloppuna suuntana oli taas Kiel. Tällä kertaa olin hivenen skarpimmalla tuulella. Mukavan näköinen paikka. Tällä kertaa jäimme syömään Kieler brauereihin. Tässä panimoravintolassa olut oli erinomaista. Tilasin perinteisen wieninleikkeen, joka myös oli loistava.

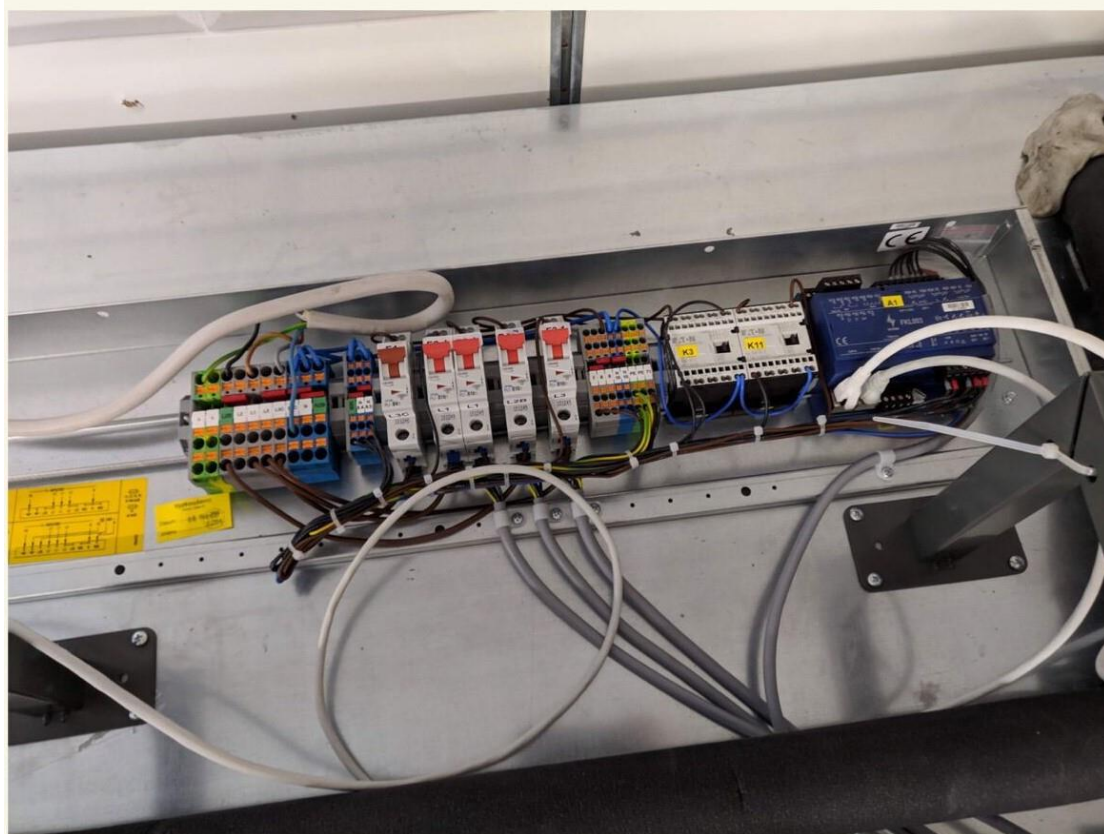
Kolmas viikko.

Viikko alkoi heti työreissulla Hampuriin. Menimme laitakaupungilla sijaitsevaan Lidliin asentamaan uuden kylmälaiteyksikön sähköjä. Vedimme pari kaapelia ulkona sijaitsevalta lauhduttimelta sisään keskusyksikölle, josta taas eteenpäin itse kylmäkaapille. En oikein kerennyt oppia näiden laitteiden ohjausyksiköiden sielunelämää, mutta johdotukset olivat melko simppeleitä. Kuvassa ryömin kylmälaitteiden päällä katon rajassa.

Koko viikko kului erinäisissä Lidl ja Aldi myymälöiden kylmälaitteiden parissa. Kävimme

Hampurissa, Flensburgissa ja Ahrensböckissä työreissuilla.

Kuvassa työtoverini elektro Steffeniltä ja Carrier firman mies. Carrier on yhtiö, joka hoitaa laitteiden putkityöt ja ohjelmoinnin. Työskentelimme yhdessä näillä keikoilla.

Tervetuloa Lyypekkiin! Erittäin hieno kaupunki. Ihan vaan kävellessä ympäriinsä vanhassa kaupungissa saa jo muutaman tunnin kulumaan hujauksessa!

—CONCORDIA DOMI FORIS PAX

Matkustaminen ei tosin ollut kovinkaan sujuvaa. Matka kesti yli kaksi tuntia ja piti käyttää kolmea eri junaa. Sanoisin kuitenkin, että kannattaa lähteä. Kaupunki oli kyllä muutaman junanvaihdon arvoinen.

Se siitä viikosta taas. Kolmas viikko meni jo täysin rutiinilla. Viikko kului lähes huomaamatta. Sääkin rupesi kääntymään pikkuhiljaa aurinkoisen puolelle.

Neljäs ja myös viimeinen viikko.

Viikko kului taas kylmälaitehuoltojen/asennusten parissa tutulla porukalla. Edelleenkään kukaan ei juuri puhu englantia, mutta välillä onnistuin herättelemään edes

jonkunlaista alkeellista keskustelua. Yleensä keskustelu oli hyvin yksipuolista. Rendsburgissa kun englantia ei ole kovassa huudossa. Ei nuorilla eikä vanhoilla.

Perjantai oli viimeinen työpäiväni. Se kului eiderstraßella vanhan omakotitalon parissa. Opettajani oli tulossa tekemään näyttöarvioinnin. Kumma juttu, viimeisenä työpäivänä työtovereideni englantia tuntui kehittyneen kummasti. Jos taso olisi ollut tämä jo ensimmäisenä päivänä, olisi ollut hivenen helpompaa olla töissä tässä firmassa. Hieman heillä oli kuitenkin hankaluuksia selittää opettajalleni englanniksi, mitä talossa on tehty. Asiat kuitenkin selvisivät, vaikka välillä vähän tökkikin. Alan sanasto englanniksi kyllä tuottaa vaikeuksia kenelle tahansa.

Näköjään suomalainen koulutukseni oli tehnyt heihin vaikutuksen, sillä he arvioivat minut erittäin hyvillä numeroilla.

Firman kyltti.

Kaiken kaikkiaan voisin sanoa, että reissu oli mukava. En juurikaan muuta uutta oppinut, kuin vanhan kivitalon johdotusta.

Hieno juttu oli huomata, kuinka nopeasti sopeuduin täysin uuteen tilanteeseen. Uusi maa, uusi asunto, uusi työ ja vieraalla kielellä. Tietysti perhettä on ikävä jatkuvasti, mutta 4 viikkoa menee kuitenkin todella nopeasti. Jos tämän kaltainen tilaisuus vielä tulee, niin järjestän asian niin, että voin ottaa perheeni mukaan.

Kyllä, suosittelen ulkomaanjaksolle lähtemistä. Tosin Rendsburgia en voi suositella kohteeksi. Tässä kaupungissa englantia ei juurikaan osata tai haluta puhua, mikä on välillä hyvinkin turhauttavaa. Myöskään arki-illoiksi kaupungissa ei ole juurikaan tekemistä, varsinkaan jos vielä sää ei ole parhaimmasta päästä. Viikonloppuisinkin suosittelen lähtemään ympäröiviin isompiin kaupunkeihin.

Koulujen puolesta ei ollut järjestettynä mitään aktiviteettia. Olisi ollut mukavaa jos paikallinen koulu olisi vaikka järjestänyt kierroksen kaupungilla yms. Lähtijöille jaetaan ennakkomateriaali, josta löytyy perustietoja, mutta tässä vielä minun sanoin:

-Pidä käteistä mukana. Aina. Kaikissa paikoissa ei käy kortti.

-Varsinkin jos menet Rendsburgiin, majoitus kannattaa hankkia keskustasta. Toki tähän vaikuttaa hieman työpaikkasi sijainti.

-Polkupyörä oli erittäin hyvä sijoitus. 15euroa/viikko.

-Kannattaa olla tarkkana kaupassa. Ruoka on saman hintaista tai jopa kalliimpaa kuin suomessa. Budjetin saa helposti tuhottua huolettomilla/hölmöillä kauppareissuilla. Ainoastaan juomat ovat halvempia.

-Junat ovat kalliita yksin matkustaessa. Viikonloppureissuille suosittelen ostamaan koko osavaltion kattavan päivälipun. Se maksaa 32eur. Jos ostat saman lipun kahdelle, hinta on 33eur, eli 16,50eur/henkilö. Ja lisää porukkaa saman lipun alle, niin hinta jatkaa laskua per henkilö. Huomattava säästö jos saat edes yhden ihmisen mukaasi. Liput on kaikista kätevin ostaa mobiilisovelluksella. DB navigator.

-Saksasta löytyy halpabussiyhtiöitä, esim Flixbus jota itse käytin. Matka Hampurista Rendsburgiin maksoi 8eur. Junalla yli 20eur.

-Yritä saada kaikki mahdollinen tieto harjoittelupaikastasi jo etukäteen. Kielitaito, työajat, edut, sijainti... Kuten olen jo tänne kirjoittanut, kielimuuri saattaa hankaloittaa asioita paljonkin. Asioihin voi ehkä vielä vaikuttaa etukäteen.

-Sunnuntaisin kaikki kaupat ovat kiinni.

-Mikäli mahdollista, opiskele asiointi ym tervehdykset jo etukäteen saksaksi. Helpottaa hieman ihmisten suhtautumista. Saksalaiset ovat mukavaa porukkaa, mutta englannin puhuminen on aika myrkkyä pohjoisessa.

Toivottavasti näistä asioista on apua!

Kiitokset jakson järjestäjille. Olen nyt yhtä(isoa) kokemusta rikkaampi.